

Barcelona

Teatre Nacional

Fins al 22 de juny

Barcelona. Paraula talismà. Lluïsa Cunillé la incloua en el títol del seu millor text (*Mapa d'ombres*) i Pere Riera li concedeix tot el protagonisme en la seva obra més ambiciosa en la forma i en el fons. L'ambició de fundar un mite col·lectiu a partir dels bombardejos que va patir la capital entre el 16 i el 18 de març de 1938. Dramàtic assaig general de la guerra bruta contra la població civil. Tragèdia arraconada en la memòria històrica del país. Per situar-la ara en el cor del debat emocional en té prou amb un excel·lent text –amb ressons de les fortes les interiors de Rodoreda– i una frase-epíleg de Churchill, el mateix que honora la fermesa dels barcelonins per animar els londinencs i després envia l'*air force* com genet de l'apocalipsi sobre la població alemanya en l'agonia de la II Guerra Mundial.

Una comèdia dramàtica tan ben construïda i tan clara en les seves intencions que només caldria demanar-li a l'autor que prescindessi d'alguns fàcils hams emotius per enganxar el públic, i declarar sense ombra crítica que *Barcelona* és des de ja un dels textos ineludibles per establir el

Míriam Iscla i Emma Vilarasau, una parella electritzant.

cànon de la dramaturgia contemporània catalana. Un text universal en la seva concreció històrica. És fàcil imaginar-lo en altres produccions amb el so d'altres llengües. Producte d'exportació amb garanties com a exemple de la maduresa del teatre català. Costumisme entremesclat d'intim conflicte ideològic i vital. Humor matissat per l'excepcionalitat de la guerra. I després l'ús magistral de la música com a fórmula màgica per fugir de la terrible realitat, amb la mateixa intel·ligència poètica dels films de Terence Davies.

Aquests són els mèrits de Pere Riera com a autor. Com a director cal felicitar-lo per regalar al

públic que vagi al Nacional l'electritzant parella escènica formada per una impressionant Míriam Iscla –destinada a ser aviat respectada com “la Iscla”– i Emma Vilarasau, en la seva actuació més rutilant i camaleònica. Duel superb entre dues grans actrius que semblen retroalimentar-se per treure el millor d'elles si mateixes i conduir l'espectador per un ral·li d'emocions extremes. La companyia és àmplia i potent (Joan Carreras es reserva una colpidora escena final que encara ha d'adquirir profunditat), però les dues actrius són el nucli atòmic d'aquest clàssic acabat de néixer. –*Juan Carlos Olivares*

Solfataras

Sala Beckett

Fins al 26 de juny

Fresc, imaginatiu, ben lligat i amb un gran nivell interpretatiu, aquest *Solfataras* que arriba a la Beckett després de triomfar per altres indrets, com el festival de Birmingham, té la virtut d'un teatre directe, sorprenent, malgrat que a la fi la temàtica sigui tan convencional com la d'una parella que no té res a dir-se. O precisament per això, perquè treure suc d'una situació tan conreada demostra el poder de creativitat d'aquesta jove companyia. Per nosaltres, la gran troballa de l'espectacle és el tercer personatge. Una mena de

Un alter ego amb poder.

subconscient, d'alter ego que no es limita a ser la veu del que la parella calla sinó que va més enllà: pren decisions per ell mateix i els manipula com si fossin titelles, no sempre amb bones maneres. En realitat, encaputxat com un terrorista, és alguna cosa més que una veu de

la consciència. Vull dir que ve a ser la solfataras del títol, aquella emanació sulfurosa que de tant en tant deixen anar els volcans, i que cremen, que poden fer mal.

A la fi, les coses no canviaran gaire per aquesta parella avorrida del principi al final, però com a espectadors haurem assistit a un enginyós joc teatral que posa en valor tots els recursos dramàtics que fa servir, des del gest fins a la paraula passant per les acotacions amb pantalla. No hi sobra res i tot té la seva funció. Una sincera felicitació, doncs, per a Mònica Almirall, Albert Pérez Hidalgo i Miquel Segovia, intèrprets i creadors, i una recomanació imprescindible per a tots els espectadors curiosos. –*Santi Fondevila*

Brutus Els reis

☀ Sincerament, aquest senador malastruc ha de reconèixer que no s'ho esperava, que ni s'ho ensumava, el que està passant cada setmana en un teatre de Barcelona. Un teatre amb tres sales que està fent el ple, mentre la resta, pobres, si tenen mitja platea ocupada, surten al carrer a fer petons als espectadors.

☀ El teatre en qüestió és el Lliure, que acabarà la temporada gairebé sense cadires disponibles, encadenant èxit rere èxit. *L'onada, Els feréstecs, L'estranger* han funcionat molt bé, però també ho han fet *Litus* o *Smiley*, que provenien de la *FlyHard*, o *Pàtria*, que fins i tot va saltar al Poliorama, o *Blackbird*, estrenada en circumstàncies massa tràgiques. Han tingut algun fracàs com *Dispara / Agafa tresor / Repeteix*, i alguna sorpresa descomunal, com *Ivan i els gossos*.

☀ No són pocs els que creien que Lluís Pasqual havia tornat a Barcelona per jubilar-se, que aniria fent i punt. Però el cert és que ha sabut mantenir l'onada aixecada per Àlex Rigola i, si bé ha canviat l'angle des d'on es mira el món, el Lliure torna a ser el teatre de tots. Encara que trobem a faltar els Ostermeier, Lauwers, Castorf, Liddell i companyia, que tant ens havien alegrat la vida en els anys de Rigola.

☀ En l'època que vivim, en què pocs se la juguen, els espectadors troben al Lliure un espai reconeixible, amb història, que, més a la dreta o més a l'esquerra, sempre ha apostat per una mena de teatre. Ha passat èpoques molt difícils, més dolentes que l'actual, però un jove amb molt talent el va reflotar i un veterà amb tant d'ofici com d'imaginació creativa, que està sabent pilotar la nau sota les algües fosques i brutes d'avui, l'ha posat al capdamunt del podi. –*Andreu Gomila*